Nr 74

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SKARBU

Warszawa, dnia 12 lipca 1948 r.

308

OKÓLNIK

z dnia 7 lipca 1948 r.

w sprawie wykładni art. 6 prawa karnego skarbowego.

Na zapytanie jednej z izb skarbowych, czy przy zastosowaniu art. 6 p. k. s. w zakresie występków przewidzianych w art. 2 pkt 1 —4 p. k. s. sprawca występku obowiązany jest złożyć uszczuploną należność skarbową lub połowę wartości towaru w tym wypadku, gdy dobrowolnie złoży władzy skarbowej przedmiot tego występku, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

W myśl art. 24 p. k. s. w razie orzeczenia kary przepadku przedmiotu występku lub jego równowartości gaśnie obowiązek uiszczenia należności skarbowych. Mając na względzie postanowienia tego artykułu należy w drodze analogii przyjść do wniosku, że skoro sprawca złoży dobrowolnie w trybie art. 6 p. k. s. przedmiot dokonanego przez niego występku, to w takim wypadku gaśnie przewidziany w art. 6 § 1 pkt 3 p. k. s. obowiązek złożenia uszczuplonej należności lub połowy wartości tego przedmiotu, gdy występek nie polega na uszczupleniu należności.

Jeżeli więc nielegalny plantator dobrowolnie dostarczy zebrany przez niego z nielegalnej plantacji tytoń władzy skarbowej i do pełni warunków przewidzianych w art. 6 § 1 pkt 1 i 2 p. k. s., to na zasadzie przepisów tego artykułu nie podlega karze.

Zaznacza się, że analogia w prawie karnym może być stosowana jako dorozumiana wola ustawy w przypadkach, gdy okazuje się luka w prawie, którą musimy uzupełnić, chodzi zaś o okoliczności wyłączające lub łagodzące odpowiedzialność lub karalność.

za Dyrektora Departamentu
K. Poths
Naczelnik Wydziału

(Znak Min. Sk. L. D. I. 21794/6/48).

309

OKÓLNIK

z dnia 9 lipca 1948 roku

w sprawie druków używanych w postępowaniu celnym.

Ministerstwo Skarbu zarządza co następuje:

A. Drukami celnymi płatnymi i podlegającymi ścisłemu zarachowaniu są:

	Cena druku
1) Zgłoszenie celne ustne przywozowe	zł 30
2) Zgłoszenie celne ustne wywozowe	zł 30
3) Pokwitowanie częściowego uiszczenia należności celnych	zł 30
4) Zgłoszenie celne ustne do odprawy warunkowej	zł 20
5) Zaświadczenie na zdeponowane przedmioty w ruchu podróżnych	zł 10
6) Zaświadczenie o warunkowej odprawie środków przewozowych	zł 10

B. Drukami celnymi płatnymi i niepodlegającymi ścisłemu zarachowaniu są:

1) Zgłoszenie celne na piśmie w przywozie	zł 60
2) Zgłoszenie celne na piśmie w wywozie	zł 40
3) Zgłoszenie towarów na skład celny	zł 40
4) Wniosek o zezwolenie na przepakowanie lub dzielenie towarów	zł 20
5) Poświadczenie wywozu za granicę środków przewozowych	zł 10
6) Zgłoszenie ogólne statku (manifest wyładunkowy)	zł 25
7) Zgłoszenie ogólne statku (manifest wyładunkowy) (wkładka)	zł 25
8) Wykaz włazów i skrytek	zł 15
9) Spis prowizji zasobów okrętowych	zł 25
10) Spis przedmiotów podlegających opłatom celnym przywiezionych przez kapitana i załogę statku	zł 15
11) Konosament zastępczy dla ruchu morskiego	zł 10
12) Zgłoszenie wyjścia statku	zł 10

13) Zgłoszenie ogólne wywozowe (manifest wywozowy) . . . . zł 25
14) Zgłoszenie ogólne wywozowe (manifest wywozowy) (wkładka) . . . . zł 25
15) Zaświadczenie dla krajowych łodzi . zł 10
16) Deklaracja o przyjściu, odejściu statku zł 10

Pozostałe, niewymienione wyżej druki używane w postępowaniu celnym są bezpłatne i nie podlegają kontroli.

Druki celne wymienione pod literą A podlegają kontroli wyłącznie w zapisku druków ściśle zarachowanych (§ 59 przepisów rachunkowo-kasowych dla urzędów celnych).

Kontrola druków, wymienionych pod literą B winna być prowadzona w dzienniku znaków wartościowych (§ 54 przepisów rachunkowo-kasowych dla urzędów celnych).

Jeżeli wynik odprawy celnej towarów, przeznaczonych dla więcej niż jednego odbiorcy spisano na jednym blankiecie druku płatnego, to należność za ten druk nie powinna być pobierana i podlega umorzeniu przez urząd celny dokonujący odprawy.

W innych wypadkach gdy pobranie należności za druk było niemożliwe opłatę umarza Dyrekcja Ceł na podstawie wniosku Urzędu Celnego wysłanego do dnia 3 następnego miesiąca za cały ubiegły miesiąc.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 sierpnia 1948 r. w którym to dniu tracą moc obowiązującą zarządzenia Ministerstwa Skarbu z dnia 27. III. 46 r. L. D. IV. 763/4/46 z dnia 4. I. 47 r. L. D. IV. 3293/1/46 i z dnia 4. VI. 1947 r. L. D. IV. 1090/1/47.

Dyrektor Departamentu
Z. Czyżewski

(Znak Min. Sk. D. IV. 2390/1/48).

310

OKÓLNIK

z dnia 9 lipca 1948 r.

w sprawie zamknięć rachunkowych za lata operacyjne 1945, 1946 i 1947 instytucyj kredytowych oraz prowadzonych przez nie rachunków: „starego", „okupacyjnego" i „polskiego".

I.

1. Nawiązując do części III okólnika z dnia 27 stycznia 1947 r. L. D. V./1-19/38/46 w sprawie ustosunkowania się do zamknięć rachunkowych za 1945 r. (Dz. Urz. M. Sk. Nr 6, poz. 67), Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości i wykorzystania odpisy zarządzeń: 1) Nr 7 z dnia 20 czerwca 1945 r. L. D. II. 19856/5/45, 2) Nr 19 z dnia 1 grudnia 1945 r. L. D. II. 59465/10405/7/45, 3) Nr 47 z dnia 23 stycznia 1946 r. Nr D. II. 22/Ok/7/46, 4) z dnia 8 lutego 1947 r. Nr D. II. 2221/7/47 i 5) Nr 305 z dnia 25 sierpnia 1947 r. Nr D. II. 12936/7/47 w sprawie prowadzenia przez instytucje kredytowe odrębnych rachunków: „starego", „okupacyjnego" i „polskiego" oraz w sprawie sporządzenia przez te instytucje zamknięć rachunkowych za lata operacyjne: 1945 i 1946, nadmieniając, że zarządzenie z dnia 18 stycznia 1948 r. Znak Min. Sk. Nr D. II. 1069/7/48 w sprawie zamknięć rachunkowych instytucyj kredytowych za 1947 r. ogłoszone zostało w Dz. Urz. Min. Sk. Nr 6/48.

2. Równocześnie, w związku z powyższymi zarządzeniami, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

1) Rozporządzeniem Kierownika Resortu Gospodarki Narodowej i Finansów z dnia 5. X. 1944 r. (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 38) zarządzone zostało oddzielne prowadzenie w instytucjach kredytowych „Rachunku Polskiego", na którym należało księgować wszelkie operacje, oparte na kapitałach, jakie do tych instytucyj zaczęły wpływać po wyzwoleniu danej miejscowości spod okupacji niemieckiej. Równocześnie utrzymany został w mocy przeprowadzony podczas okupacji podział operacyj bankowych na „nowe", t. j. dokonywane w czasie okupacji i „stare" t. j. te, które były zaksięgowane w instytucjach kredytowych w okresie przedwojennym aż do daty 5 października 1939 r., od której — według zarządzenia okupanta — obowiązywało prowadzenie rachunku „nowego". Ta nazwa została rozprządzeniem Ministra Skarbu z dnia 6. I. 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 4) zmieniona na „okupacyjny".

Należy przy tym wyjaśnić, iż przytoczony powyżej, oparty na brzmieniu powołanych rozporządzeń, wyraz „rachunek" nie oznacza bynajmniej jednego rachunku, lecz dotyczy całego konglomeratu, t. j. zbioru rachunków, prowadzonych przez przedsiębiorstwa bankowe i dających obraz stanu interesów danego przedsiębiorstwa zwłaszcza w odpowiednio ujętym, na mocy zasad przyjętych w księgowości, zestawieniu pozostałości tych rachunków, które nazywamy bilansem. Dlatego słuszniej byłoby użyć wyrazów „interes" stary, okupacyjny i polski, wzgl. „bilans", lub wreszcie „rachunki" (w liczbie mnogiej), gdyż wyrażenia te lepiej oddałyby znaczenie użytego w powołanych rozporządzeniach słowa „rachunek".

Reasumując, — „interesy" lub „bilanse" albo „rachunki" s t a r e oznaczają cyfrowo według zasad buchalterii ujęte i prowadzone rachunki przedsiębiorstw bankowych, prowadzone w okresie do wybuchu wojny, wzgl. do dnia 5. X. 1939 r.; rachunki, obejmujące czynności bankowe dokonywa-

ne w okresie okupacji, są to rachunki okupacyjne (przez okupanta nazywane „Nowymi"), operacje zaś dokonywane przez banki po wyzwoleniu objęte są rachunkami polskimi. Przedsiębiorstwa bankowe obowiązane są do odrębnego prowadzenia (wszystkich tych trzech interesów albo rachunków i do sporządzania 3-ch odrębnych bilansów.

Okupant — w sobie wiadomym celu — zarządził zamrożenie rachunków prowadzonych przez banki do wzmiankowanej daty 5. X. 1939 r. czyli t. zw. rachunków starych, zabraniając dokonywania jakichkolwiek z nich wypłat z wyjątkiem sporadycznych przez siebie ustalanych przypadków; okupant zlecił poza tym ściąganie przez instytucje kredytowe ich należności przedwojennych, zmiany zatem, które zaszły w bankach na rachunkach starych w czasie okupacji, polegają na pewnym zmniejszeniu się wkładów i sald kredytowych rachunków bieżących oraz na zlikwidowaniu części przedwojennych aktywów; poza tym gros rachunków i pozycyj bilansowych bilansu starego przetrwało do końca wojny bez znaczniejszych i — w niektórych przypadkach — w ogóle bez zmian.

Z chwilą wyzwolenia kraju spod władzy okupanta zaszła konieczność odseparowania się od rachunków z okresu przed wyzwoleniem, stąd zamrożenie przez władze polskie rachunków prowadzonych w okresie wojennym czyli okupacyjnym, przy równoczesnym utrzymaniu tegoż stanu dla rachunków starych, co uczyniono w celu uchronienia nowonapływających do banków środków od zużycia ich na regulację zobowiązań banków z okresu przedwojennego i okupacyjnego. Nowy pieniądz bankowy został przeznaczony na zapoczątkowanie nowej planowej polityki kredytowej, a nie na regulację starych zobowiązań. Pomiędzy ustalonymi w ten sposób w drodze powołanych rozporządzeń rachunkami starym, okupacyjnym i polskim zachodzi uwarunkowana wymogami życia konieczność dokonywania rozliczeń, nie zmieniająca, oczywiście, faktu, że wszystkie te trzy rachunki dotyczą jednego podmiotu majątkowego i stanowią całość majątkową.

2) Struktura bankowości w Polsce od 1945 r. przedstawia się jak następuje: istniały wówczas i obecnie istnieją:

I. banki państwowe — Bank Gospodarstwa Krajowego, Państwowy Bank Rolny oraz Pocztowa Kasa Oszczędności;

II. banki akcyjne — Bank Handlowy w Warszawie (akcje w posiadaniu prywatnym), Bank Związku Spółek Zarobkowych (80% akcyj w posiadaniu Skarbu Państwa), Bank P. K. O. (akcje w posiadaniu Pocztowej Kasy Oszczędności), Bank Akceptacyjny (akcje w posiadaniu Skarbu Państwa, Banku Gospodarstwa Krajowego, Państwowego Banku Rolnego oraz Banku Polskiego), Polski Bank Komunalny (akcje w posiadaniu Związków Samorządu Terytorialnego); ?

III. Komunalny Bank Kredytowy — własność poznańskiego Związku Kredytowego Samorządowego;

IV. Bank Gospodarstwa Spółdzielczego — centrala finansowa 1327 spółdzielni oszczędnościowo-pożyczkowych i w ogóle całej spółdzielczości;

V. komunalne kasy oszczędności — 293 instytucje podlegające lokalnym Związkom Samorządu Terytorialnego, posiadające jednak własną osobowość prawną;

VI. 18 banków prywatnych postawionych w stan likwidacji na mocy wydanych w tej mierze dekretów.

II.

Podając powyższe do wiadomości Ministerstwo Skarbu poleca nie kwestionować przy ustalaniu podstaw opodatkowania w podatku dochodowym prawidłowości sporządzonych — w sposób wskazany w powołanych wyżej zarządzeniach — zamknięć rachunkowych instytucyj kredytowych za lata 1945, 1946 i 1947 oraz dokonanej w tych zamknięciach wyceny przedmiotów majątkowych. Podnieść jednak należy, co następuje:

1) przepisy podatkowe nie przewidują możliwości opodatkowania częściowego dochodu podatnika. W szczególności w myśl art. 7 dekretu o podatku dochodowym (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 25, poz. 99), podobnie jak i w myśl obowiązującej do roku operacyjnego 1945 włącznie, ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 2, poz. 6), podstawę opodatkowania stanowi dochód t. j. suma nadwyżek poszczególnych źródeł przychodów po potrąceniu niedoborów z powstałych źródeł z wyjątkiem, jeśli chodzi o rok 1946 i lata następne, niedoborów ze sprzedaży przedmiotów i praw majątkowych art. 8 ust. (2) pkt 6 pod. doch.); nadwyżką lub niedoborem ze źródeł przychodów jest w myśl art. 8 dekretu z 1946 r. różnica między sumą przychodów z danego źródła, a kosztami ich uzyskania.

Z powyższego wynika, że za podstawę opodatkowania instytucyj kredytowych powinny być przyjmowane zarówno przychody z rachunków: „starego" i okupacyjnego", jak i z rachunku „polskiego" — po potrąceniu wszystkich kosztów uzyskania przychodów, przy czym tworzone przez instytucje kredytowe rezerwy na wątpliwe należności korzystają ze zwolnienia od opodatkowania tylko wówczas, gdy przeznaczone są na pokrycie należności, których nieściągalność została udowodniona lub uprawdopodobniona.

2) W myśl art. 13 wspomnianej ustawy o podatku dochodowym z 1936 r. oraz art. 14 dekretu z 1946 r. opodatkowaniu podlega dochód osiągnięty w ciągu roku podatkowego, z czego wynika, że dla ustalenia podstawy opodatkowania mogą wchodzić w rachubę tylko przychody i koszty, dotyczące danego okresu podatkowego; nie podlegają więc np. potrąceniu z dochodu roku operacyjnego 1946,

czy roku 1947 straty poniesione na dłużnikach, którzy z związku z wydarzeniami i zniszczeniami wojennymi stali się już niewypłacalnymi w r. 1945, chyba że bank udowodni, iż wiadomość w tym względzie uzyskał dopiero w okresie późniejszym t. j. w roku, w którym dokonał w całości lub części odpisu należności; tak samo koszty związane ze wznowieniem działalności poszczególnych instytucyj, z organizacją przez nich nowych placówek, koszty prawne, notarialne i t. p., o ile w myśl wspomnianej ustawy lub dekretu o podatku dochodowym w ogóle podlegają potrąceniu z dochodu, mogą być wyłączone tylko z dochodu tego roku, w którym zostały poniesione, a nie mogą być księgowane w ciążar wyników lat następnych. Również jeśli chodzi o straty wojenne na przedmiotach majątkowych, podlegających zużyciu, to powinny być one spisane w roku, w którym zostały poniesione — ostatnio zatem w 1945 r., nie mogą zaś obciążać wyników lat następnych. W przypadku więc, gdy poszczególne instytucje obciążyły w latach 1946 i 1947 rachunek wyników kosztami odbudowy zniszczonych w czasie wojny obiektów, odnośne sumy podlegają włączeniu do podstawy opodatkowania.

3) Jeżli chodzi o mnożniki przewidziane w § 25 rozporządzenia Ministra Skarbu w sprawie wykonania dekretu o podatku dochodowym (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 3, poz. 13) oraz w § 23 rozporządzenia Ministra Skarbu w tejże sprawie z dnia 23 marca 1947 r. (Dz. U. R. P. Nr 31, poz. 136) — dla celów ustalenia wysokości odpisów na zużycie, to mnożniki te mają zastosowanie tylko w stosunku do przedmiotów podlegających zużyciu, a stanowiących własność podatnika przed dniem 1 września 1939 r. z tym uzupełnieniem, że 24/25 wzgl. 49/50 dokonanych na tej podstawie odpisów przeniesione zostanie na specjalne konto: „Nadzwyczajne odpisy na zużycie"; z mnożników powyższych nie korzystają przedmioty majątkowe, pochodzące z okresu okupacyjnego lub powojennego.

4) Jeżeli chodzi o nadwyżki uzyskiwane w latach: 1946 i 1947 ze sprzedaży przedmiotów i praw majątkowych, to mnożniki ustalone w § 18 i § 16 wspomnianych w pkt 3) rozporządzeń według których należy przeliczać cenę kupna lub wytworzenia sprzedawanego przedmiotu, odnoszą się również jedynie do przedmiotów i praw majątkowych, stanowiących własność podatnika przed dniem 1 września 1939 r.

5) Poza tym Ministerstwo Skarbu przypomina, iż instytucje kredytowe uprawnione są do stosowania przepisów ustawy z dnia 18 marca 1932 r. o tymczasowym stosowaniu wyjątkowych zasad bilansowania (Dz. U. R. P. Nr 25, poz. 226).

W myśl art. 2 tej ustawy papiery wartościowe nabyte w latach poprzedzających dany rok operacyjny, mogą być przyjmowane do bilansu po cenie, przyjętej do bilansu roku poprzedniego, a papiery wartościowe nabyte w ciągu roku operacyjnego — po cenie ich nabycia.

W myśl zaś art. 3 tejże ustawy nierealizowane różnice kursowe na zobowiązaniach i należnościach w walutach obcych, wynikające jedynie z przerachowania ich według właściwych kursów dla celów bilansowych, mogą być przeniesione w całości lub części na „specjalny rachunek przejściowy różnic kursowych", którego sposób prowadzenia i warunki, jakim powinien odpowiadać określa rozporządzenie Ministrów Przemysłu i Handlu oraz Skarbu z dnia 2 lipca 1932 r. o sposobie prowadzenia rachunków przejściowych różnic kursowych (Dz. U. R. P. Nr 64, poz. 604).

Zgodnie z art. 4 powołanej ustawy oraz § 3 wspomnianego rozporządzenia ewentualny zysk lub strata na różnicach kursowych, przeniesionych na specjalny rachunek przejściowy różnic kursowych nie podlega włączeniu do podstawy opodatkowania podatkiem dochodowym, podatek ten zaś może być pobrany dopiero od faktycznie osiąganego zysku — w miarę rzeczywistej spłaty lub wygaśnięcia w inny sposób odnośnych należności i zobowiązań; należy jednak podkreślić, iż wspomnianym przepisom nie podlegają różnice kursowe, wynikające przy regulacji zobowiązań czy należności w walutach obcych, jak również różnice kursowe wynikłe z operacyj walutami obcymi; tego rodzaju różnice kursowe powinny być księgowane na kontach wynikowych i podlegają włączeniu do podstawy opodatkowania w roku, w którym zostały osiągnięte.

Zał. 5.

za Dyrektora Departamentu
R. Galster

(Znak Min. Sk. D. V. 7743/1/48).

Załącznik 1.

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. II. 19856/5/45.

Warszawa, dnia 20 czerwca 1945 r.

W sprawie używania kwot uzyskanych z realizacji aktywów w rachunkach starym i okupacyjnym.

OKÓLNIK Nr 7.

Do
Wszystkich Instytucyj Kredytowych.

Ministerstwo Skarbu zwraca uwagę, iż w myśl § 3 ust. (1) rozporządzenia Kierownika Resortu Gospodarki Narodowej i Finansów z dnia 5 października 1944 r. o czynnościach bankowych na

obszarach wyzwolonych z pod okupacji (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 38) oraz § 1 ust. (1) rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 6 stycznia 1945 r. o zmianie rozporządzenia Kierownika Resortu Gospodarki Narodowej i Finansów z dnia 5 października 1944 r. o czynnościach bankowych na obszarach wyzwolonych z pod okupacji (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 4) użycie w rachunku „polskim“ kwot uzyskanych z realizacji aktywów w rachunku „starym“ i „okupacyjnym“ nie jest dopuszczalne bez zezwolenia Ministra Skarbu.

Jeżeli pomimo to niektóre instytucje kredytowe przeniesień takich dokonały, winny one niezwłocznie zwrócić się do Departamentu Obrotu Pieniężnego z odpowiednio uzasadnionym wnioskiem, aby uzyskać dodatkowe zezwolenie Ministra Skarbu. We wniosku tym winna być podana ogólna kwota zobowiązań instytucji w odnośnym rachunku, z rozbiciem na poszczególne pozycje bilansowe

Należy niezwłocznie podać Ministerstwu Skarbu według stanu z dnia 30 czerwca r. b.:

1) wysokość kwot uzyskanych z realizacji aktywów w rachunku „starym“ i — osobno — w rachunku „okupacyjnym“,

2) jak (gdzie) ulokowane są uzyskane kwoty,

3) wysokość zobowiązań instytucji w rachunku „starym“ i — oddzielnie — w rachunku „okupacyjnym“,

4) stosunek procentowy upłynnionych aktywów do zobowiązań instytucji na tych rachunkach (p. 1) na rachunkach „starym“ i „okupacyjnym“ (p. 3).

Dyrektor Departamentu
(—) L. Makowski

Załącznik 2.

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. II. 59465/10405/7/45.

Warszawa, dnia 1 grudnia 1945 r.

OKÓLNIK Nr 19.

w sprawie księgowania wpływów i wydatków w rachunkach „starym“ i „okupacyjnym“.

Do
Wszystkich Instytucyj Kredytowych.

Z bilansów nadsyłanych przez instytucje kredytowe do Ministerstwa Skarbu wynika, że w wielu wypadkach kwoty, uzyskane z realizacji aktywów w „rachunku starym“ i „rachunku okupacyjnym“, księgowane są i wykazywane w bilansach „rachunku polskiego“ w sposób niewłaściwy.

Wobec powyższego Ministerstwo Skarbu, na podstawie wydanych poprzednio w tej sprawie rozporządzeń, a mianowicie: Kier. Res. Gosp. Nar. i Fin. z dnia 5. X. 1944 r. (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 38), Min. Skarbu z dnia 6. I. 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 4) oraz okólnika Nr 7, z dnia 20. VI. 1945 r. podaje do wiadomości i wykonania co następuje:

1) wszelkie wpłaty i wypłaty gotówkowe z jakiegokolwiek bądź tytułu, dokonywane w rachunkach — „starym“ i „okupacyjnym“ winny być przeprowadzane przez r-k Kasy „rachunku polskiego“;

2) wszystkie wydatki administracyjne (koszty handlowe), dochody lub wydatki związane z administracją nieruchomości i t. p. idą na ciężar lub na dobro odnośnych kont w „rachunku polskim“. Sposób przeniesienia części tych sum na „rachunek stary“ lub „okupacyjny“ będzie podany oddzielnie;

3) procenty i prowizje dotyczące „rachunku starego“ lub „okupacyjnego“ — winny być księgowane na rachunkach wynikowych tego „rachunku“, którego one dotyczą, to znaczy „starego“ względnie „okupacyjnego“;

4) sumy, pochodzące z realizacji, względnie przejęcia przez bilans polski, aktywów „rachunku starego“ lub „rachunku okupacyjnego“ winny znaleźć odbicie w bilansie tych rachunków po stronie czynnej w pozycji **„przeniesienie aktywów do rachunku polskiego“**, zaś w bilansie polskim po stronie biernej w pozycji, **„przejęcie aktywów rachunku starego“** lub **„przejęcie aktywów rachunku okupacyjnego“**;

5) sumy, pochodzące z przejęcia przez bilans polski pasywów „rachunku starego“ lub „rachunku okupacyjnego“ winny być księgowane i znaleźć odbicie w bilansie tych rachunków po stronie biernej w pozycji **„przeniesienie pasywów do rachunku polskiego“**, zaś w bilansie polskim po stronie czynnej w pozycji **„przejęcie pasywów rachunku starego“** lub **„przejęcie pasywów rachunku okupacyjnego“**;

6) pozycje bilansowe w przytoczonym brzmieniu winny być wykazywane w bilansach: w stanie czynnym — po akcji kredytowej, w stanie biernym — po redyskoncie weksli;

7) wpływy z „rachunku starego“ lub „rachunku okupacyjnego“ winny być raz na miesiąc odprowadzane na rachunek „separato“ instytucji kredytowej w Narodowym Banku Polskim, względnie lokowane w biletach skarbowych. Spółdzielnie kredytowe mogą lokować tego rodzaju wpływy na odrębnych rachunkach w swojej Centrali finansowej zaś Komunalne Kasy Oszczędności w bankach komunalnych. Lokaty te instytucje odprowadzające

winny wykazywać w bilansach na rachunku „Banki nostro";

8) dysponowanie tymi zasobami dozwolone jest tylko za zezwoleniem Ministerstwa Skarbu; fundusze te nie mogą być traktowane jako rezerwa płatnicza „rachunku polskiego";

9) wszelkie inne przeniesienia z „rachunku starego" lub „rachunku okupacyjnego" do „rachunku polskiego" lub odwrotnie, jako też wewnętrzne kompensacje w ramach bilansu „starego" i „okupacyjnego" są bez zezwolenia Ministerstwa Skarbu — zabronione;

10) księgowania i przeniesienia, dokonane dotychczas, a będące w sprzeczności z niniejszym okólnikiem, winny być wystornowane. Dla operacyj, których wystornowanie jest niemożliwe, instytucja winna uzyskać zezwolenie Ministerstwa Skarbu.

Dyrektor Departamentu
(—) L. Makowski

Załącznik 3.

MINISTERSTWO SKARBU
Nr D. II. 22/Ok/ 7/46 r.

Warszawa, dnia 23 stycznia 1946 r.

W sprawie zamknięć rachunkowych za rok 1945 r.

OKÓLNIK Nr 47.
(według numeracji Departamentu II Nr 22)

Do
Wszystkich Instytucyj Kredytowych.

Na podstawie rozporządzenia Kierownika Resortu Gospodarki Narodowej i Finansów z dnia 5. X. 1944 r. (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 38), Ministra Skarbu z dnia 6. I. 45 r. (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 4) oraz okólników Nr 7 z dnia 20. VI. 1945 r. i Nr 19 z dnia 1. XII. 1945 r. Ministerstwo Skarbu w związku z zakończeniem roku operacyjnego 1945 — podaje do wiadomości i wykonania co następuje:

1. Rachunki „Stary" i „Okupacyjny" **nie podlegają zamknięciu.** Należy sporządzić bilanse brutto tych rachunków na dz. 31. XII. 1945 bez naliczenia należnych odsetek od rachunków zarówno aktywnych jak pasywnych. Równocześnie należy sporządzić Tymczasowe Rachunki strat i zysków, zawierające szczegółowe zestawienia efektywnych dochodów i wydatków, związanych z obu wymienionymi r-kami („starym" i „okupacyjnym") w roku 1945.

2. Sporządzić bilans roczny rachunku „polskiego" na dzień 31. XII. 1945 r. oraz rachunek strat i zysków z tym jednak, że **zamknięciu podlegają tylko r-ki wynikowe,** poza tym nie należy sporządzać bilansów zamknięcia i bilansów otwarcia, natomiast odnośne salda aktywów i pasywów z naliczonymi odsetkami i kosztami przenieść na rok 1946. W bilansie tego roku saldo sporządzonego rachunku strat i zysków winno figurować jako **„Rachunek wyników roku organizacyjnego 1945".**

W związku z powyższym należy:

a) przeprowadzić rozrachunek z tytułu zarówno wpływów jak i wydatków, księgowanych w r-ku „polskim", a dotyczących r-ków „starego" wzgl. „okupacyjnego". W szczególności wydatki na drobne remonty oraz na administracje nieruchomości winny być skompensowane z odnośnymi dochodami, saldo zaś przeniesione na odnośne konto wynikowe r-ku „starego" lub „okupacyjnego", na którym dana nieruchomość figuruje. To samo obowiązuje w stosunku do związanych z r-kami „starym" lub „okupacyjnym" wydatków osobowych, które podlegają przeniesieniu na te r-ki według zasad słuszności. Zasadniczą granicą winna być w tych wypadkach kwota faktycznie uzyskanych w 1945 r., w r-kach „starym" wzgl. „okupacyjnym" d o c h o d ó w. Przeniesienia te powinny być umotywowane w sprawozdaniach dla Ministerstwa Skarbu, które może — w usprawiedliwionych wypadkach — zezwolić na użycie w tej mierze figurujących na r-kach „starym" lub „okupacyjnym" r e z e r w dochodowych z poprzednich okresów rachunkowych. W razie niemożności dokonania powyższego przeniesienia w pełnej kwocie, odnośne saldo powinno być wydzielone w bilansie r-ku „polskiego" z adnotacją, że dotyczy r-ku „starego" wzgl. „okupacyjnego".

b) **wyodrębnić z r-ków kosztów handlowych** koszty o r g a n i z a c y j n e, za jakie uważać należy wszelkie związane z wznowieniem działalności oraz z organizacją nowych placówek koszty prawne, notarialne, koszty podróży i diety, wydatki na niezbędne drobne remonty, wywołane szkodami wojennymi i t .p. Natomiast **nie należy** zaliczać do kosztów organizacyjnych wydatków związanych z prowadzeniem bieżących operacji, jak zakup ksiąg handlowych, materiałów piśmiennych, ruchomości i t. p.

c) **otworzyć odrębne konto** w r-ku „polskim" pod nazwą **„Koszty usunięcia szkód wojennych"**, na którym winny figurować koszty k a p i t a l n e g o remontu posiadanych przez instytucje kre-

dytowe nieruchomości, w tym **odbudowa skarbców** i t. p. Likwidacja tych kont nastąpi w drodze oddzielnego zarządzenia Ministerstwa Skarbu.

d) **przeprowadzić** w r-kach strat i zysków r-ku „polskiego" **normalne odpisy** strat na dłużnikach, z rachunku zaś ustalonych jak wyżej „Kosztów organizacyjnych" odpisać do 100% w zależności od wykazanego za 1945 rok wyniku ostatecznego.

Niniejsza instrukcja dotyczy r-ków operacji krótkoterminowych w instytucjach kredytowych oraz w pp. a, b i c również odnośnych r-ków w działach kredytu długoterminowego. W przedmiocie innych rachunków działu operacji długoterminowych wydane zostanie oddzielne zarządzenie Ministerstwa Skarbu.

Dyrektor Departamentu
(—) L. Makowski

Załącznik 4.

MINISTERSTWO SKARBU
Nr D. II. 2221/7/47.

Warszawa, dnia 8 lutego 1947 r.

W sprawie zamknięć rachunkowych
za rok 1946 .

OKÓLNIK
(według numeracji Departamentu II Nr 49).

Do
Wszystkich Instytucyj Kredytowych.

Na podstawie rozporządzenia Kierownika Resortu Gospodarki Narodowej i Finansów z dnia 5. X. 1944 r. (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 38), Ministra Skarbu z dnia 6. I. 45 r. (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 4) oraz okólników Nr 7 z dnia 20. VI. 1945 r. i Nr 19 z dnia 1. XII. 1945 r. Ministerstwo Skarbu w związku z zakończeniem roku operacyjnego 1946 — podaje do wiadomości i wykonania co następuje:

1. Rachunki „Stary" i „Okupacyjny" nie podlegają zamknięciu. Należy sporządzić bilanse brutto tych rachunków na dz. 31. XII. 1946 r. bez naliczenia należnych odsetek od rachunków zarówno aktywnych jak pasywnych. Równocześnie należy sporządzić Tymczasowe Rachunki Strat i Zysków zawierające szczegółowe zestawienia efektywnych dochodów i wydatków, związanych z obu wymienionymi r-kami („starym" i „okupacyjnym") w roku 1946 r.

2. Należy sporządzić bilans roczny rachunku „Polskiego" na dzień 31. XII. 1946 r. oraz rachunek „Strat i Zysków na normalnych zasadach, przy czym odnośne salda aktywów i pasywów należy przenieść na rok 1947 bez sporządzania bilansów zamknięcia i bilansów otwarcia. Saldo rachunku Strat i Zysków winno figurować w nowym bilansie jako „Rachunek wyników roku 1946."

W związku z tym należy:

a) przeprowadzić rozrachunek z tytułu wpływów i wydatków księgowanych na rachunku „Polskim", a dotyczących rachunków „starego" i „okupacyjnego", na zasadach podanych w okólniku Ministerstwa Skarbu Nr 47/22 z dnia 23. I. 1946 r. (vide p. 2) a tego okólnika).

b) dokonać odpisów strat poniesionych na dłużnikach w r. 1945 i 1946 oraz kosztów organizacyjnych za te lata w ramach, na jakie pozwala dochodowość osiągnięta w 1946 r.

c) przeprowadzić odpisy amortyzacyjne nieruchomości, wzgl. sum figurujących na „rachunku kosztów usunięcia szkód wojennych" w wysokości ustawowej przy równoczesnym utworzeniu „Funduszu amortyzacyjnego nieruchomości"; należy również dokonać amortyzacji ruchomości w granicach ich faktycznego zużycia, zmniejszając odpowiednio odnośną pozycję bilansową.

d) utworzyć na ciężar rachunku Strat i Zysków rezerwę ex re należności wątpliwych od poszczególnych dłużników, otwierając w tym celu w księdze Głównej rachunek pod nazwą „Rezerwa na należności wątpliwe". W bilansach miesięcznych należy wymienioną rezerwę kompensować z odnośnymi należnościami wątpliwymi stanu czynnego.

e) przeliczyć należności i zobowiązania w walutach obcych, figurujące w bilansie, według kursów ustalonych przez komisję Dewizową na dz. 31. XII. 1946 r., a mianowicie: dewizy na New York— zł 100,5 za 1, Montreal zł 100,5 za 1, Londyn — zł 407,50 za 1, Tel-Aviv — zł 407,50 za 1, Zurich—zł 2348,— za 100, Sztokholm— zł 2809,50 za 100, Kopenhaga — zł 2095,— za 100, Oslo — zł 2020,— za 100, Konstantynopol — zł 34,50 za 1, Paryż — zł 85,— za 100, Bruksela — zł 230,50 za 100, Amsterdam — zł 3812,50 za 100, Praga — zł 202,— za 100, Budapeszt — zl 860, za 100.

f) wyodrębnić z rachunku Procentów i prowizyj pobranych i zapłaconych — odsetki i prowizję do-

tyczące roku 1947-go, wykazując te ostatnie w bilansie na oddzielnym rachunku,

g) zaliczki na pobory pracowników, mające charakter pożyczek, nie zlikwidowane w 1946 r., należy wykazywać w bilansie na rachunku Pożyczek terminowych,

h) uporządkować rachunek Sum przechodnich wzgl. rachunek Różnych przez wyeliminowanie z tych rachunków pozycyj, nie mających charakteru przejściowego lub rozliczeniowego, dbając szczególnie o oczyszczenie wymienionych rachunków z pozycyj wynikowych.

W związku z powyższym punktem 2.c przypomina się Instytucjom Kredytowym o obowiązku zaprowadzenia Tabel Amortyzacyjnych według wzorów, podanych w przepisach o prowadzeniu ksiąg handlowych (Dz. Ust. R. P. Nr 65 z dnia 30. XI. 1946 r., poz. 365).

Wykonanie przez Instytucje Kredytowe zarządzeń podanych w niniejszym okólniku, a mianowicie: wymienionych pod p. 1 oraz pod p. 2 lit. a, b, c, d, nie może naruszać przepisów dekretu o podatku dochodowym (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 2, poz. 14), w szczególności jeśli chodzi o przeprowadzenie odpisów na straty, poniesione na dłużnikach oraz o poczynienie rezerw, przeznaczonych na pokrycie należności wątpliwych. W obu wypadkach nieściągalność wzgl. wątpliwość winny być udowodnione (art. 13 § 10 dekretu), przy czym winny być przede wszystkim wzięte pod uwagę straty pewne lub prawdopodobne poniesione na dłużnikach w r. 1946.

Niniejsza instrukcja dotyczy rachunków operacyj krótko- i średnioterminowych, oraz—w punktach 2-a i b również odnośnych rachunków w działach kredytu długoterminowego.

Zastępca Dyrektora Departamentu
(—) Wł. Szmidt

Załącznik 5.

MINISTERSTWO SKARBU
Nr D. II. 12936/7/47.

Warszawa, dnia 25 sierpnia 1947 r.

W sprawie zamknięć rachunkowych „starego“ i „okupacyjnego“.

OKÓLNIK Nr 305.

(według numeracji Departamentu II Nr 76/47)

Do
Wszystkich Instytucyj Kredytowych.

Na podstawie rozporządzenia Kierownika Resortu Gospodarki Narodowej i Finansów z dnia 5. X. 1944 r. (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 38), Ministra Skarbu z dnia 6. I. 45 r. (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 4) oraz okólników Nr 7 z 20. VI. 45 r. i Nr 19 z dnia 1. XII. 45 r. Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości i wykonania co następuje:

Niezwłocznie po otrzymaniu niniejszego okólnika instytucje kredytowe winny przystąpić do sporządzenia zamknięć rachunków „starego“ i „okupacyjnego“ kierując się poniższą instrukcją.

1. Należy sporządzić d w a bilanse z których **pierwszy** obejmie okres od dnia 1 stycznia 1939 r. do dnia 31 grudnia 1945 r., drugi bilans obejmie okres od dnia 1 stycznia do 31 grudnia 1946 r.

2. Pierwszy z tych bilansów będzie składał się z 3-ch rubryk pionowych, w tym **p i e r w s z a** dla pozycyj bilansu rachunku „starego“, który obejmie okres od dnia 1 stycznia 1939 r. do dnia 31 grudnia 1945 r., **d r u g a r u b r y k a** przeznaczona jest dla pozycyj bilansowych rachunku „okupacyjnego“ i obejmie okres od dnia 5 października 1939 r. do 31 grudnia 1945 r., wreszcie **r u b r y k a t r z e c i a** obejmie rachunek „polski“ od dnia wznowienia działalności instytucji po wojnie — również od dnia 31 grudnia 1945 r.

3. D r u g i bilans, zawierający te same rubryki dla rachunków „starego“, „okupacyjnego“ i „polskiego“ będzie obejmował okres od dnia 1 stycznia do 31 grudnia 1946 r.

4. Ponieważ bilanse roczne rachunku „polskiego“ za okresy od wznowienia działalności instytucji do końca 1945 r. oraz za rok 1946 są już sporządzone, wzgl. są w stadium wykończenia zgodnie z wydanymi w tej mierze zarządzeniami Ministerstwa Skarbu, przeto wypełnienie rubryki trzeciej nie nastręczy trudności.

5. W związku z zamknięciem rachunków „starego“ i „okupacyjnego“ należy:

a) ruchomości oraz nieruchomości tych okresów nie przeszacowywać, lecz podać odnośne salda książkowe,

b) w r-ku „starym“ waluty i dewizy, oraz wszelkie aktywa i pasywa w obcych walutach przeliczyć na złote po kursach z dnia 30 sierpnia 1939 r.,

c) papiery wartościowe podać według ostatniego notowanego kursu kupna z okresu (poprzedzającego wybuch wojny (t. j. sierpnia 1939 r.), papiery zaś wartościowe nie mające ustalonego kursu giełdowego oraz udziały podać według sald książkowych,

d) przeprowadzić odpisy tej części aktywów, które władze instytucji uważają za bezwzględnie stracone oraz skreślić tę część pasywów, co do których istnieją dowody, iż przestały one zobowiązywać instytucję,

e) o ile instytucje wydzieliły jakiekolwiek bądź rezerwy w rachunku „okupacyjnym" na skutek zarządzeń władz okupacyjnych należy te pozycje rezerw wystornować,

f) żadnych odsetek, zarówno czynnych jak biernych do bilansów zamknięcia nie naliczać, i wyciągów z rachunków nie wysyłać, z wyjątkiem wypadków regulacji zadłużeń wzgl. uzgodnienia sald.

6. Również w 3-ch rubrykach, analogicznie do wzmiankowanych wyżej bilansów, należy sporządzić dwa Rachunki Strat i Zysków, co o tyle będzie ułatwione dla Instytucji, że rachunki te dla powojennego okresu „polskiego" są już sporządzone, wzgl. są na ukończeniu, dla rachunków zaś „starego" i „okupacyjnego" rachunki te również były przygotowywane — w charakterze tymczasowym — na mocy dyspozycji Ministerstwa Skarbu w p. 1 okólników Nr 22 z dnia 23. I. 1946 r. oraz Nr 49 z dnia 8. II. 47 r., w sprawie zamknięć rachunkowych za lata 1945 i 1946. Salda tych rachunków „Strat i Zysków winny być przeniesione do nowego bilansu jako „Rachunek Wyników za lata 1939—1945", względnie „za rok 1946".

7. Władze instytucyj, powołane na mocy przepisów prawa ogólnego wzgl. odnośnych statutów do zatwierdzenia sporządzonych bilansów, zamieszczą w protokółach przeprowadzonych przez siebie czynności — o ile tego wymagać będzie stan faktyczny — wzmiankę następującej treści:

„niektóre pozycje zamknięć rachunkowych za lata 1939—1946 nie mogły być dotychczas definitywnie ustalone ze względu na skutki działań wojennych".

Ogólnie zaznacza się, iż brak niektórych dowodów i dokumentów nie powinien stanowić przeszkody do przeprowadzenia przez Instytucje Kredytowe wymaganych w niniejszym okólniku zamknięć rachunkowych. Ewentualne zmiany, jakie zajdą wskutek uzyskania lub restytucji dalszych dowodów i dokumentów będą uwzględnione w zamknięciach rachunkowych za lata następne.

Równocześnie unieważnia się te zarządzenia wzmiankowanych na wstępie okólników Departamentu II Ministerstwa Skarbu Nr 22 z dnia 23. I. 1946 r. oraz Nr 49 z dnia 8. II. 1947 r., które są sprzeczne z niniejszą instrukcją.

za Dyrektora Departamentu
(—) Wł. Szmidt

311

OKÓLNIK

z dnia 10 lipca 1948 r.

w sprawie opodatkowania w r. 1948 podatkiem gruntowym działów specjalnych, prowadzonych w gospodarstwie rolnym.

Ministerstwo Skarbu udziela do wiadomości podległym sobie władzom i urzędom zarządzenia Głównego Pełnomocnika Rządowego do spraw podatku gruntowego z dnia 22 kwietnia 1948 r. L. dz. P. G. 1570 i z dnia 14 czerwca 1948 r. Nr P. G. — 1988/ 48 w sprawie opodatkowania działów specjalnych.

za Dyrektora Departamentu
R. Galster

(Znak Min. Sk. D. V. 10015/1/48).

GŁÓWNY PEŁNOMOCNIK RZĄDOWY
DO SPRAW PODATKU GRUNTOWEGO
L. dz. P. G. 1570.

Warszawa, dnia 22 kwietnia 1948 r.

Opodatkowanie działów specjalnych.

Do
Ob. Ob. Wojewódzkich i Powiatowych
Pełnomocników Rządowych
do spraw podatku gruntowego
(wszystkich).

W ślad za tut. okólnikiem Nr 1/48 z dnia 1 kwietnia 1948 r. w sprawie wymiaru podatku gruntowego oraz wkładów oszczędnościowych na Fundusz B w roku 1948 i celem właściwego opodatkowania gospodarstw rolnych, wymienionych w art. 7 pkt. 9 dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 40, poz. 198) oraz ustalenia norm szacunkowych dla działów specjalnych w wypadku, gdy działy te przekraczają rozmiary normalnie przyjęte w gospodarstwie rolnym (art. 7 pkt. 8 w/w dekretu), w porozumieniu z Ministerstwami Rol-

nictwa i Reform Rolnych, Skarbu oraz Centralnym Urzędem Planowania, podaje się do wiadomości i stosowania, co następuje:

Cytowany wyżej dekret zalicza do działów specjalnych m. inn.: nasiennictwo, sadownictwo, ogrodownictwo, uprawę kwiatów, uprawę i zbiór roślin lekarskich, szkółek drzewek i krzewów, uprawę wikliny, chmielarstwo, jedwabnictwo, plantacje tytoniu, pszczelarstwo, łowiectwo, rybołóstwo, hodowlę ryb, połów i hodowlę raków, wydobywanie torfu, piasku, żwiru, kamieni, specjalnie rozwinięte: mleczarstwo, hodowlę bydła, koni, owiec i innych zwierząt użytkowych, hodowlę lub tuczenie ptactwa domowego, hodowlę innych ptaków i t. p.

Przy wymierzaniu podatku gruntowego z działów specjalnych dolicza się do podstawy opodatkowania różnicę między przychodem faktycznym z działów specjlnych, a przychodem obliczonym z tych działów na podstawie przeciętnych norm przychodowości gruntów, zajętych pod uprawę działów specjalnych.

Przychodem faktycznym z działów specjalnych są wszelkie dobra otrzymane z tego działu, nie wyłączając dóbr, zużytych we własnym gospodarstwie domowym.

Różnicy między przychodem faktycznym, a szacunkowym z działów specjalnych gospodarstw rolnych nie dolicza się do podstawy opodatkowania w przypadku, jeśli co do części lub całości przychodu ze specjalnego działu gospodarstwo rolne opłaca podatek obrotowy.

Należy jednak wprowadzić pewną elastyczność w ocenie tej przychodowości, biorąc pod uwagę typ gospodarstwa i rodzaj prowadzonego działu specjalnego.

Celem zachęcenia rolników do rozszerzania upraw specjalnych, których rozwój leży szczególnie w interesie gospodarstwa społecznego jak uprawy: roślin przemysłowych — okopowych (burak, cykoria, ziemniak przemysłowy), oleistych (rzepak, rzepik, mak), włóknistych (len, konopie), chmielu, oraz nasiennictwa, jak również zwierząt gospodarskich, należy opodatkowywać te działy w zasadzie według przeciętnych norm ustalonych dla tej grupy gospodarstw rolnych, do której zaliczone zostało dane gospodarstwo rolne oraz tej strefy ekonomicznej, w której gospodarstwo to jest położone.

Pozostałe działy specjalne, jeżeli ich rozmiar wyraźnie przekracza przeciętny poziom, spotykany w gospodarstwach rolnych — należy opodatkowywać w myśl przepisów dekretu oraz wyżej wymienionych zasad, zawsze jednak zwracając uwagę na przeciwdziałanie zbytniemu obciążeniu gospodarstw rolnych, w celu niedopuszczenia do zmniejszenia wysiłków rolnika w kierunku rozwoju tych działów, szczególnie w przypadkach zapoczątkowania odnośnej produkcji.

Natomiast działy specjalne, oparte na dawnych, zwłaszcza już zamortyzowanych inwestycjach, trwale zwiększające przychodowość gospodarstw rolnych oraz działy oparte na pewnego rodzaju przywileju naturalnym lub gospodarczym, jak np. ogrodownictwo zwłaszcza związane ze szklarniami i inspektami, sadownictwo i t. p. powinny być opodatkowane według istotnej zwiększonej przychodowości, w szczególności gdy następuje zbieżność w prowadzeniu przez jedno gospodarstwo poszczególnych działów, zwiększająca wybitnie i trwale ogólną przychodowość.

Przy wymierzaniu podatku z tytułu działów specjalnych, zarządy gminne powinny traktować poszczególne gospodarstwa bezwzględnie indywidualnie po uprzednim zasięgnięciu opinii Związku Samopomocy Chłopskiej (Zrzeszenia branżowe producentów rolnych).

Główny Pełnomocnik Rządowy
(—) A. Mierzwiński

GŁÓWNY PEŁNOMOCNIK RZĄDOWY
DO SPRAW PODATKU GRUNTOWEGO
PG-1988/48

Warszawa, dnia 14 czerwca 1948 r.

Opodatkowanie działów specjalnych.

Do
Wojewódzkich Pełnomocników Rządowych do spraw podatku gruntowego
(wszystkich).

W ślad za tut. pismem okólnym z dnia 22 kwietnia 1948 r. L. dz. PG. 1570/48, ustalającym wytyczne w sprawie opodatkowania podatkiem gruntowym działów specjalnych w ogóle, a w szczególności upraw specjalnych, rozwój których leży szczególnie w interesie gospodarstwa społecznego (rośliny okopowe, oleiste, oraz włókniste), jak również hodowli zwierząt gospodarskich — wyjaśniam, że w odniesieniu do pszczelarstwa jako działu specjalnego, należy również kierować się wytycznymi ustalonymi we wspomnianym piśmie okólnym.

W związku z powyższym Ob. Ob. Pełnomocnicy zbadają sprawę opodatkowania podatkiem gruntowym za rok 1948 gospodarstw rolnych, posiadacze których zajmują się pszczelarstwem i w przypadku stwierdzenia opodatkowania tychże niezgodnie z powyższymi wytycznymi, spowodują właściwe opodatkowanie tych gospodarstw.

Główny Pełnomocnik Rządowy
(—) A. Mierzwiński

311 Pozycja

OGŁOSZENIA

o unieważnieniu legitymacyj służbowych.

Okręgowy Urząd Likwidacyjny w Kielcach unieważnia zagubioną legitymację służbową, wystawioną dnia 5 lutego 1948 r. na nazwisko: Sztabówna Stanisława.

Izba Skarbowa w Warszawie unieważnia skradzioną w dniu 30 kwietnia 1948 r. legitymację Nr 963, wystawioną na nazwisko: Mucha Antonina.

Objaśnienie znaków:

OrOs — dział organizacyjny i osobowy
GB — „ gospodarczy i budżetowy resortu
KS — „ karny skarbowy
OSk — „ Ochrony Skarbowej
OK — „ obrotu pieniężnego i kredytu
B — „ budżetowy
K — „ finansów i podatków komunalnych
RK — „ rachunkowo-kasowy
C — „ ceł
ZPP — „ zobowiązań i postępowania podatkowego
POD — „ podatków: obrotowego i dochodowego
PW — „ podatku od wynagrodzeń
MOSk — „ podatku od nabycia praw majątkowych i opłaty skarbowej
P — „ innych podatków bezpośrednich
EA — „ egzekucji administracyjnej
A — „ akcyz
M — „ monopolów
U — „ ubezpieczeń
Sp — „ spółdzielczości
L — „ likwidacyjny
R — „ różnych
Z — zarządzenie
I — instrukcja
O — okólnik
Ob — obwieszczenie
Uch — uchwała
Rp — rozporządzenie
Reg — regulamin

Poz.	TREŚĆ		Data	Znak	OrOs	GB	KS	OSk	OK	B	K	RK	C	ZPP	POD	PW	MOSk	P	EA	A	M	U	Sp	L	R
308	W sprawie wykładni art. 6 prawa karnego skarbowego.	O	7 VII. 1948 r.	L. D. I. 21794/6/48			X																		
309	W sprawie druków używanych w postępowaniu celnym.	O	9 VII. 1948 r.	D. IV. 2390/1/48									X												
310	W sprawie zamknięć rachunkowych za lata operacyjne 1945, 1946 i 1947 instytucyj kredytowych oraz prowadzonych przez nie rachunków: „starego", „okupacyjnego" i polskiego".	O	9 VII. 1948 r.	D. V. 7743/1/48								X			X										
311	W sprawie opodatkowania w r. 1948 podatkiem gruntowym działów specjalnych, prowadzonych w gospodarstwie rolnym.	O	10 VII. 1948 r.	D. V. 10015/1/48							X							X							

Cena zł 66

Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu, Warszawa, ul. Wileńska 2/4.

Prenumerata: roczna zł 2.400; półroczna zł 1.300 kwartalna zł 700; miesięczna zł 300.

Prenumeratę należy wpłacać na konto czekowe Administracji Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu w P. K. O. Nr I-4428, podając cel wpłaty, nazwę instytucji względnie nazwisko i imię wpłacającego, adres oraz okres czasu, którego prenumerata dotyczy. Wysyłkę egzemplarzy dokonuje się po otrzymaniu wpłaty. Prenumeratę przyjmuje się na okresy od miesiąca następnego po dokonaniu wpłaty, jednak na okres nie dłuższy niż do końca 1948 r.

Reklamacje z powodu nieotrzymania numeru należy zgłaszać we właściwym Urzędzie pocztowym natychmiast po otrzymaniu następnego kolejnego numeru. Reklamacje kierowane do Administracji pozostaną bez odpowiedzi. Pojedyńcze numery są do nabycia w Administracji Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu, Warszawa, ul. Wileńska 2/4.

Cena ogłoszeń za 1 milimetr szerokości 1 szpalty, wynosi zł 90.

Druk. PWPW. Warszawa, Sanguszki 1.